

Előfizetési árak:
 Hónapos ára 8 kor., féléves 4 kor.,
 negyedéves 2 korona.
 Egy es szám ára 16 fillér.
 Hirdetések megegyező árak szerint

A lap megjelenik minden oad
 törtétkön.
 Felelős szerkesztő:
BRANKOVICS GYÖRGY.

KÖZÉRDEK

Szerkesztőség: Deák-u. 8.
 ha a lap szellemi részét illető
 közlemények küldendőek.
 Keziratok vissza nem adtnak

Kirchivatal: István-utca 9.
 ha a lap anyagi részét illető közle-
 mények az előfizetési pénzek küldendőek

Kiadótulajdonos:
FUCHS ANTAL.

PESTMEGYE SZABADELVŐ KÖZONSÉGÉNEK HETILAPJA.

Mikor beszédes az emberek arcza.

Ujpest, december hó 12.

Mihelyest a hideg, csipős, zimánkós, idő bekövetkezik, rögtön beszédesebb az emberek arcza. Egyikről a nemtörődomség, a semmibe vevés mosolyog felénk, másikról a küzdelem, a keserves nélkülözés rí le.

Erős, furcsa statisztika a tél hidege.

Fagyos lehellete megszünteti a nyár összes kényelmét, felületességét, legtöljebb csak két rubrikára oszlik: a megélhetésre, vagy a meg nem élhetésre. Az előbbit kényelemnek is nevezhetnők, az utóbbit nyomornak. Vagy előre látónak és felületesnek, munkának és henylésnek. Sokféle definíció férne hozzá. A valóság az, hogy nincs nyár.

Ez pedig hatalmas változás. És mindössze csak azon fordul meg, hogy kik törődnek vele, kik nem. A gazdagok, kiknek kényelme, biztósítéka meg van, bizonyára nem. A szegények, kik nyáron is henyltek, szintén nem. Hanem azok igen, kik a két dolgos kezük munkájából éltek a nyáron, de akkor se igen akadt foglalkozásuk. És ezek a százan-dók, ezek sorsát szívleljük.

Az ideai nyár, a mi eredményeiből látjuk, nagyon szegény volt. A dolgos, törekvő embernek is alig nyújtott kényeret. Mennyire visszariasztóbb azok sorsa, kik a tél inségét élék most a maga borzalmasságában? Nincs fa, pedig esontig ható a hideg, nincs kenyér s kellene a test táplálásához.

S mind ez mi miatt van? Hiszen dolgos emberek azok, kik nyomorognak.

Csak dolguk nem akad, bár utána járnak, bár kérnek. Ha nincs, nincs.

Elvégre is miért foglalkoztassak én másokat, ha nem tudom mivel.

Csak hogy éppen ezen kellene segíteni.

A földműves, kinek az év minden szakában meg van a maga fo lalkozása a létét biztosító tőkéje, ébredjen arra a tudatra, hogy haladnia kell a korrall. Teremtsen szükségleteket magának s azokat szerezzé is be. Ha nem teszi, nem a közjóletért él s kötelességét nem teljesítheti hiven.

A kis iparos tanuljon, fejlessze a tudását, az izését, az intelligenciáját, mert csak így bírja ki a versenyt azokkal, kik nagyobb tőkével, több tudással rendelkeznek. És maradjon minden ízében magyar!

Valamint a nagyiparos is, a kereskedő is.

Milyen szépen hangzik ez a frázis a naív füleknek! Pedig de sok kéz nem lenne keresztbe téve és sok éhes száj nem várna a könyöradományra, ha ez frázis nem lenne.

A honi ipar, a honi kereskedelem. Mennyi honi munkással többnek lenne napi munkája, napi foglalkozása, napi kenyere!

Szépen el lehet ezeket gondolni a fűtött kályha mellett és okulni a jövő nyárra.

Bár azok sem mind hibátlanok, kik nyomorognak. Sokban meg van a magyaros kényelemszeretet, — a mit már sokan az okos emberek közül keményebb formában is kifejeztek — s a másik részében a munkaválogatás.

Ez pedig hallatlan nagy magyar betegség, amin még most alig lehet segíteni. Ebben a tekintetben hazánk példátlanul áll. A legutolsó munkást ha megkérdezzük, még az is talál olyan foglalkozást, a mi nem méltó hozzá. Pedig a munkaválogatás roppant veszedelmes dolog. Az önértetet például a megfagyásig, vagy a koplalásig lehet fejleszteni, s ekkor már baj van, mert megtagyni kellemetlen és éhezni nem kellemes, koldulni pedig nem lehet engedély nélkül.

Pedig azt is inkább megtenné az ilyen válogató, minthogy például havat hányjon.

Az ilyen furcsa szokásokon túl kell tennie magát annak, kit olyan hamar ér a nyomornak hideg, fagyos keze. A dolog, a munka nem szegény. Ne a gógös spanyol koldust utánozza a magyar munkás, hanem a gazdag angol lordot, a gazdagabb gyáros fiát, ki feltörött kézzel ül az asztalhoz, hol pedig finom, selymes kezű hölgyecskék is ülnek és szívesen meghallgatják, ha véletlenül a főkönyvből citál egy-két unalmas adatot.

A magyar iparos meg ne legyen mindjárt nagyságos ur, ha véletlenül uteza-sepróval, vagy hóhányóval kell beszélnie. Ellenkezőleg, ha saját személye és családja fentartásáról van szó, ragadja meg maga is a hólapátot, ne válogasson a munkában, mert mindenféle munka nemesít.

En istenem, hiszen olyan csekélységek ezek és olyan könnyen túltehetnők rajta magunkat.

TÁRCZA.

Az előfizetők.

— Németből: *Vranyi Teofil.* —
 (Folyt. és vége)

Terrington! Az aztán imponáló volt: ilyen alatt még sohasem dolgoztam. Pompásan ült az íróasztal előtt, hátán gyönyörű szárnyakkal. Eppen kiszakított belőle egy szép tollat s a végét ügyesen lemetszette. Előtte hatalmas kard feküdt. „Aha”, gondoltam magamban, „ez bizonyára az ollót helyettesíti.” Azután bemutatott nekí. „Doktor Gábor, hoztam egy fenegyereket!” S azután az öreg egy ideig suttogott a tiszteletet keltő angyállal. Ez vizsgálva nézett végig rajtam. „Ilvesmire éppen szükségünk van. Egy kis felfrissítés . . . de . . . nos, majd vegezzünk vele!”

Midőn magunkra maradtunk, először a tiszteletdíj kérdését akarta tisztázni; de véleménykülömbösgéltől tartottam s úgy vélekedtem, hogy jobb lesz előbb a munkámat megbírálni. Erre szívélyesebb lett s azt mondta: „Ördögi konkurencziánk van ám itt, de most ne beszéljünk erről. Nem akarom magam felizgatni. És aztán az emberek, a kik hozzáunk feljönnek, oly kényesek, hogy igazán nem tudjuk, mit nyújtunk nekik. Ismeri a „Pelikán”-t? Nem? Na mindegy. Mindenesetre nagyobb figyelmet fogunk lapunk szórakoztató részére fordí-

tani. Eddigi elveivel természetesen teljesen szakítania kell. Tekintettel kell lennünk előfizetőinkre. Hiszen érti!”

És így tovább húztam tisztességesen az új járnót, de esodálatosképen a dolog nekem sehogy sem tetszett. A levelezésekkel, a melyeket rendeznem kellett: „A Vénusról írják nekünk” vagy: „A mint kiküldött tudósítónk a Marsról írja”, a főnök meg volt elégedve. De a saját dolgaiban esupa kifogást talált. Már nem tudtam magamon segíteni. A legeggyűbb dolgokat találtam ki, de minden levesben találtak néhány szál haját, melyet azelőtt szabad szemmel nem is vettem észre. Erre a felülvizsgálatra külön hivatal volt a szerkesztőségben; az élén egy volt német professor állott „főmagyarzó” czímmel, a ki halhatatlanságát már a földön „Eljen a költészet” című művével megszerzte. Minden szót egy kis esiptetővel az összefüggésből kiszakította, egy nagyítóval megvizsgálta s mindig talált kifogásolni valót. Egy bögre, a melyben a legszebb virágot ültettem, nagy haragot okozott; helyettesítette vázával. „Ez tisztább és művészebb” volt a főmagyarzó véleménye. Egy gombot, melyre bizonyos összefüggésben feltétlenül szükség volt, mint illetlent eltávolított. Ezer és ezer ilyen rekriminációja volt s így mindig frívól ember hírében állottam, a ki a tréfa álarozát csak azért veszi magára, hogy mindenféle esiklandós pontot érinthessen. Nagyon rossz sorom volt. Így többek közt belekezdtem a vasárnapi melléklet számára egy elbeszélésbe egy ifjú párról, a kik egymással szemben laktak s

a kiknek szívében egy lángoska fellobbant. Az volt a szándékom, hogy néhány kisebb akadály elgördítése után egymás karjaiba borulnak. O, mily nehézségekkel kellett megküzdenem! Az utezát, a melyben laktak, mindenekelőtt háromszor akkorára kellett kiszélesítenem, nehogy a fiatal ember szabad szemmel az átellenben lévő szobába bepillantasson. Ugy szintén sűrű függönyöket kellett beszereznem. A kaput esti szürkületkor gondosan be kellett zárni; s midőn végre a fiatal ember szegénysége a házaságnak utjában állott s a főmagyarzó ur tudomon kívül váratlan örökséget juttatott neki, a mivel a hosszabb jegybenjárást hiúsította meg. Az ő nézete szerint ez a fiatal pár kedélyét a szükségesnél jobban felizgatta volna.

Gyakran rá sem ismertem képzeletem szülöttjeire. „Miért nem választja tárgyul mindig csak a némeset, a szépet, a tisztát, a mi a földön található”, mondta szemrehányólag a főnök. S néha elragadtattam magam szerény ellenkezésre. „Azt hiszem” vettem fel a szót félénken, „hogy az embereket minden egyéb sokkal inkább érdekli. Ha az ég legalább jó példával járna elől s minden rosszat a földön lehetetlenné tenne! Miért nem teszi hát? S még a szerelemben! Itt az embert először a jó szándék hagyja eszerben. Igazán, a titkolódzással nem érünk elélt!” Megharagudott. „Az nem nekünk való és ha így folytatja, elveszítjük összes előfizetőinket. Gondoljon a sok fiatal nőangyalra, a kiknek kezébe lapunk kerül. Csinos kis galibát okozna ön”. Ekkor a kedvetlenség

És akkor jöhet a tél, a hideg, a nyomor azonban nem. Legföllebb fagyos, nehézkes szárnyakon röpülne s a legelső hóhányó mosolyogva ütné le lapátjával.

Ime, milyen egyszerű gondolataink lehetnek akkor, mikor hideg van és beszédese az emberek arca, mikor nyomort találunk lépten-nyomon a minék lennie nem volna szabad. Szálljunk csak kissé magunkba és gondolkozzunk.

Talán megtaláljuk a helyes utat.

Wolfner Tivadar felszólalása a véderőbizottságban. A képviselőház véderőbizottságának f. é. december hó 6-án tartott ülésében, kerületünk országgyűlési képviselője, Wolfner Tivadar a megválasztatása előtt kifejtett programbeszédjéhez híven, a katonai szolgálati időnek 2 évre való leszállítása tárgyában szólalt fel s a három évi szolgálat nemzetgazdasági hátrányait s a két évi katonai szolgálat elégségét oly alaposan indokolta meg, hogy a honvédelmi miniszter elismerte Wolfner Tivadar érveinek súlyát és alaposságát s kijelentette, hogy a kérdést ő is komoly tanulmányozás tárgyává teszi s a hadsereg létszámának felméréséről szóló törvényjavaslattal egyidőben igyekszik majd megoldani.

H I R E K.

Pestmegye gyűlése. Pest-Pilis-Solt-Kiskunvármegye közigazgatási bizottsága ma, december hó 12-én d. e. 10 órakor tartja rendes havi ülését.

Törvényhatósági bizottsági tagok igazolása. Pestvármegye törvényhatóságának igazoló választmánya, melynek Tahy István, Vancsó Gyula, dr. Freysinger Lajos, Földváry Miklós, gr. Telcky József, Halász Zsiga és Darányi Kálmán a tagjai, november hó 30-án délelőtt Baross Pál elnöklete alatt ülést tartott, melynek tárgya a november hó 13-án megválasztott új törvényhatósági bizottsági tagok igazolása volt. A bemutatott választási jegyzőkönyveket az igazoló választmány tüzetes tárgyalás alá vette s miután felelősséggel egy választás sem lett megtámadva és a választások a törvény szerint létek megejtve, a választmány az összes megválasztottakkal törvény szerint megválasztott megyebizottsági tagoknak jelentette ki és az

kinézni kezdett; az elnyomott érzelmek, ama alakok, a melyek bennem életre keltek s a melyeknek a napvilágra jönnök nem volt szabad, nyugtalanítani kezdtek. Az élettelen személyek, melyek tollam alatt keletkeztek, a nyomást jobban és jobban éreztették velem; az igaztalanság elnyomott. Élet utáni vágyam nőttön nőtt. Az asszonyok és leányok vér nélküli szellemeitől, a kik most elbeszéléseimben jártak-keltek — idegenkedtem s vágytam egy asszony után, a ki rám néz igaz érzelmekkel, melyek őt áthatják, velem úgy beszél, a mint szíve sugallja, a kit szerelhetek meggondolás nélkül tekintet nélkül a főszerkesztőre és az előfizetőkre.

S egy vasárnap délután egyedül besurranтам a szerkesztőségbe s tollamat szabadjára eresztettem. Nem voltam képes magam visszatartóztatni. Tudtam, hogy jönnie kell, a kit oly soká nélkülöztem, a ki után vágytam s a kit most vártam: a muzsámát!

Nem hosszú fehér szárnyas ruhában, a melynek most szüntelen körülöttem röpködnek. El azokkal! Nem!... Az ajtó megnyílt s ő belépett aranyos kalappal a fején, sűrűn lefátyolozva, nehogy valaki megismerje, nagy elegáns prémes köpenyben s felkiáltott: „Itt vagyok!” Le a fátyollal s le a köpenyvel! Karjaimat kitértam, ő keblemre vetette magát s én föllélegzettem végre, végre forró esőjait közt s magamba szívtam az orgona és jázmin fájdalmasan nélkülözött illatát.

„Még nem is tudom, hogy ki vagy”, suttogtam. „Nem tudom, vajjon hajad szőke vagy barna, szemeid kékek vagy feketék.

1907. év végéig terjedő időre igazolta. Köztudomású dolog, hogy Újpest f. é. november hó 13-án Illek Vincze plébánost és Mady Lajos ev. ref. lelkészt választotta meg s így a megyebizottságnak ők is igazolt tagjai.

Az előjáróság számonkérőszéke. A község előjáróságának számonkérőszéke f. hó 9-én tartotta december havi ülését, amelyen az összes előadók résztvettek s amelyen szám és akta szerint megállapított, hogy az el nem intézett ügydarabok összes száma csak 29 s ebből is csak 9 igazolatlan. Ha tekintetbe vesszük, hogy f. évi januárius hó 1-től december hó 1-ig, tehát 11 hónap alatt 45.142 ügydarab érkezett előjáróságunkhoz: akkor ez a hátralékként szereplő 29 ügydarab, községi tisztviselőink lankadatlan szorgalmának olyan fényes bizonyítványa, amelynek értékét dicsőítő szavakkal fokozni már nem lehet.

Athelyezés és kinevezés. Az igazságügyminiszter Szilár Ferenc dr. újpesti járásbírói aljegyzőt a budapesti törvényszékhez helyezte át. — Sargóth Gyula budapesti VI. kerületi járásbírói joggyakornokot az újpesti járásbírói aljegyzővé nevezte ki, — a vallás- és közoktatásügyi miniszter Török János elemi iskolai tanítót pedig Pest-Pilis-Solt-Kiskunvármegye tanfelügyelőségéhez tollnokká nevezte ki.

Eljegyzés. Cserba Elemér dr., Cserba Ferenc kir. táblabíró fia, f. é. december hó 8-án eljegyezte Zsoldos Ilonka kisasszonyt, Zsoldos János főjegyző leányát. Fogadják úgy a jegyesek, mint azok szülei s családtagjai legőszintébb üdvökívánatainkat.

A gyermek-otthon. Az Árpád-uti tantestület, amely egy Gyermek-otthon felállításán fáradozik, miután lelkiismeretes utánjárással megállapította, hogy 74 olyan fázó és éhező gyermek van a tankerületében, aki az emberbarátok segítségére szorul: Józsa Dániel elnök és Ditrói Margit jegyző aláírásával egy kérvényt nyújtott be az előjárósághoz, amelyben arra kéri az előjáróságot, hogy a Gyermek-otthon létesítésében támogassa anyagi segélyvel a tantestületet. A tantestület ugyanis kész a gyermekeket a Gyermek-otthonba naponként elkísérni, okszerűen foglalkoztatni, étkezésszükségletét, ruhá- és pénzszükségletét kiosztani; a segélyek gondos el és felhasználására ügyelni, egyszóval a Gyermek-otthont vezetni: ha az előjáróság a szükséges helyiséget kibéri, berendezi, fűtésről, reggeliről s a népkonyha által nyújtandó ebéd és vacsoráról gondoskodik, ami a községnek — a kérvényezőik számítása szerint — havonként 120 koronájába kerülne. Valóban nem nagy összeg 74 fázó és éhező gyermek megmentéséért. Az előjáróság már a legközelebbi ülésén tár-

gyalni fogja az Árpád-uti tantestület kérvényét s hisszük a Gyermek-otthon kérdését, a község helyzetének tekintetbe vételével s a magasztos czélnek megfelelően fogja megoldani.

A mészárosok és hentesek ipartársulatának egy tizenkét tagból álló küldöttsége járt f. é. december hó 10-én az előjáróságnál s a kocsonya- és a vidékről behozott hus jogtalan elárulásából eredő sérelmeknek az orvoslását, továbbá a hideg huspiac korlátozását kérelmezte s egyidejűleg az orvoslásra és korlátozásra vonatkozó javaslatát is átnyújtotta. A küldöttséget Zsoldos János főjegyző fogadta s megígérte, hogy az előjáróság rövid idő alatt szabályrendelettel fogja a hus-behozatalt rendezni, a mely szabályrendeletnek határain belül az összes sérelmek orvosoltatni fognak, előre is felhívja azonban a küldöttség figyelmét azon szomorú körülményre, hogy Újpesten legalább 15.000 rendes és állandó foglalkozás nélküli szegény ember tartózkodik s az előjáróságnak ezekről is kötelessége gondoskodni, illetőleg a husneműek jutányosabb élvezetét ezekre nézve sem szabad lehetlenné tennie.

Az újpesti izr. nőegylet 1902-ik évi január hó 11-én az „Újpesti Közművelődési Kör” helyiségeiben, a helybeli szegények javára, tombolával egybekötött zártkörű táncvizsgalmat rendez. Kezdeté este fél kilenc órakor. Belépti-díj: Személyjegy 2 korona, családjegy 4 korona. Felülfizetéseket a jótékony cél iránti tekintetből köszönettel fogadjatnak és hirtalpig nyugtáztatnak. A hölgyek kéretnek minél egyszerűbb ruhában megjelenni. Az újpesti izraelita nőegylet, a mely községünknek legrégebbi humanus egylete, a mely jótékonyágát minden más egyetnél nagyobb mértékben gyakorolja s a község szegényeire és árváira egyaránt kiterjeszti áldásteljes működését: a humanitásnak a jótékonyágának oly magas színvonalán áll községünkben, hogy teljesen szükségtelen Újpest emberszerető közönségének figyelmét zártkörű táncvizgalmára felhívni. Meg vagyunk győződve róla, hogy a fenti sorokban jelzett táncvizgalma éppen oly előkelő s ép oly látogatott lesz, mint az előző években volt, valamint hogy a rendezése is éppen oly buzgalmat fog kifejteni jelenleg is a siker érdekében, mint azt a múltban tette.

Az „Újpesti kereskedők és szatócsok ipartársulatának” egy küldöttsége ismét a fogyasztási pótdó törlesztését kérelmezte f. hó 10-én az előjáróságnál s kérelmét azzal indokolta meg, hogy ezt a fogyasztási pótdó résztletekre osztani lehetetlen s ennek következtében nem a fogyasztó közönséget, hanem magát a kiskereskedőt s a szatócsot terheli. Zsoldos János főjegyző a küldöttsé-

sem a földön, hogy kikkel találkozom itt e szerkesztőségben. Valóban nem kellett szégyenlenem. Sőt. Itt ültek az ifjak és a legifjabbak, régiak és a legrégebbiek, itt ültek klasszikusok, görögök, rómaiak, olaszok, francziák, angolok, németek, sőt magyarok is, igazán többen is, mint a hogy gondoltam. Hát kiesoda nem volt itt? Édes istenkém! Egész életemben kiesinek éreztem magamat, de oly semminek még soha.

Elmentem a főszerkesztőhöz s meglepetésemre oly férfit találtam, a kit ezer meg ezer képről már rég ismertem. Szepcegy ajánlottam fel szolgálataimat.

„Milyen szak?” kérdezte. Megmondtam.

Pokolian mosolygott. „Hová gondol, az túlszúfolt?”

Az érzékejezésem nagyon kétségbeesett lehetett. „Nos, majd meglátjuk” vélte végre, „csak arra figyelmeztetem, hogy lehetőleg tartózkodjék az erősebb dolgoktól. Itt nem engedhet meg magának annyit, mint a földön. Az sok volna!”

Szóltanul rábámultam. Micsoda, hát még itt sem szabad a gondolatokat szabadjára eresztetni?

Eszrevette esodálkozásomat, azután körülnézett, nincs-e valaki közelünkben s így szólt: „Valamit bizalmasan közölnöm kell Önnek. Nagy figyelemre kell előfizetőink méltatni.”

„U-u-ugy?” szóltam. „Őn is?”

„Igen — mert tetszik tudni” válaszolta kissé kényelmetlenül s hangja halk suttogássá változott, „a legtöbb előfizetőnk tudni illik a — menyországban van”.

Hiszen nem ismerlek és nem tudom, vajjon szüleimtől elfutottál, vajjon férjedet megcsaltad, vajjon bünt kell-e elkövetnem, hogy birhassalak, vagy te követtél-e el bünt, hogy hozzám jöttél. De előttem most minden közőmbös. Szerelmet várok és szeretni vágyom: csakis szeretni akarjuk egymást”. Először voltam ismét a menyországban! — S én irtam, irtam izzó arccal.

A szerenesétlenség azonban hamar utóért.

Egy kis anygalka — a szedőgyerek — vigyázatlanlaga folytán rettenetes tévedés történt. A kéziratot, a melyet megírtam, föleserélték s a következő napon büntös történetem lapunkban volt. Az egész szerkesztőség magánkívül volt a felháborodástól. Néhány hölgy, a ki a regény-részt szerkesztette, kijelentette, hogy ily körülmények között nem hajlandó többé nekünk írni. A főmagyarozó ur folytonosan kiáltotta: „Eljen a költészet! Le a dicsőiséggel!” S levelek érkeztek óriási mennyiségben az előfizetőktől, a kik mind felháborodtak. Sőt még a hetedik menyországból is érkezett panasza. Gábor ur letépte rólam a hullámzó fehér ruhát, a mit kaptam. „Menj oda, a hová való vagy!” ordította felém; azután megragadta a lángoló pallost s felém sujtott, — de csak a lábával, úgy, hogy hanyatt-homlok lezuhantam s repültem, repültem... egy örökkévalóságig.

S réstellem még csak jelezni is, hogy most hol ülök s irok. — Kellemes melegség vesz körül, melyet örök lángok táplálnak; loginkább a kabátomat szeretném levetni és ingujban írni. Pokoli rivalgással fogadtak. Soha, soha sem sejtettem sem a menyben

get utolag is felvilágosította arról, hogy a logyasztási pótdadó a törvényben gyökeredzik, hogy az a község költségvetésében tényezőként szerepel, hogy azt másra, például a háztulajdonosokra átruházni nem lehet, de — igyekezni fog oly módot találni, hogy a fogyasztási pótdadóval tényleg az a fogyasztó közönség terheltesse meg, a mely Újpesten semmiféle adót sem fizet s a melynek kontingense 32,000 léleknél nagyobb. Ennek kapcsán felemlítjük azt az örvedetes hírt is, hogy az újpesti kereskedők és szatésok ipartársulata *raktár-szövetkezetnek* a létrehozásán fáradozik, a mi okvetlenül nagy előnyére válnék nemcsak a kereskedőknek és szatésoknak, hanem a fogyasztó közönségnek is.

— **Járványos betegségek.** Községünkben a múlt héten a járványos betegségek közül csak a *kanyaró* fordult elő, még pedig 6 esetben.

— **Az újpesti Függetlenségi Kör tagjai** — a múlt hetünk értesítik — az országgyűlési képviselőválasztásból kifolyólag annyira összekülönböztek egymásközt, hogy még a régi körhelyiségüket is elhagyták hamarosan s a Tavasz-utczából Pótz Mihálytól — a Király-utczába Molnár koresmájába költöztek át, a hol Kossuth Lajos és Olay Szilárd arcképével díszítették föl a falakat.

— **Az újpesti cipészek nyersanyag és termelési szövetkezet,** mint az országos központi hitelszövetkezet tagja f. hó 8-án tartott rendkívüli közgyűlésén *Bej* János alelnök megállapítván a közgyűlés határozatképességét, üdvözölte a megjelent tagokat, a közgyűlést megnyitottnak jelentette ki s bejelentette, hogy az Országos Központi Szövetkezet, az újpesti cipészek nyersanyag és termelési szövetkezet elnökévé *Molnár Vilmost*, a felügyelő-bizottság elnökévé pedig *Kárpáthy Józsefet* nevezte ki. *Molnár Vilmos* elfoglalván az elnöki széket, a szövetkezet tagjait, a kitűzött cél érdekében összetartásra s egyetértő működésre buzdította s a napirend értelmében az igazgatósági, bírálós felügyelő-bizottsági tagokat választotta meg. Megválasztott igazgatósági tagnak: *Seér István* és *Reichsmann Antal*; bíráló bizottsági tagnak: *Szalay József*, *Florkievitz János*, *Holy Ferencz* és *Konesek Adám*; felügyelő-bizottsági tagnak: *Müller Károly*. A közgyűlés tagjai közül többen indítványokat szerettek volna tenni, de miután azokat nem terjesztették be az alapszabályok értelmében, az elnök nem engedhette meg az előterjesztésüket, a mi csaknem komoly összeütközésre szolgáltatott okot. Az indítványozók ugyanis, a közgyűlés tagjainak legnagyobb részével — bizalmatlanságukat akarták kifejezni a szövetkezet alelnöke *Bej János* ellen s csak úgy voltak lecsillapíthatók, hogy *Molnár Vilmos* elnök kijelentette, miszerint a f. év lezárása után tartandó rendes közgyűlésen majd olyan alelnököt választhatnak, a ki iránt teljes bizalommal viselkedhetnek. A *Bej* János elleni nagy bizalmatlanságnak pedig — a mint tudomásunkra jutott — az az oka, hogy a szövetkezet tagjainak legnagyobb része nemcsak képesnek nem tartja *Bej* János alelnök tisztségére, hanem meg van arról is győződve, hogy *Bej* nem a szövetkezet, hanem a saját érdekeit tartja szem előtt. Van-e e meggyőződésnek alapja avagy nincs: annak a megállapítása nem tartozik hozzánk, de mindenesetre a legheylesebben akkor eselkednék *Bej* János, ha az alelnökségről leköszönne, ezzel legjobban bebizonyítaná azt, hogy nem a saját, hanem a szövetkezet érdeke vezérli.

— **A rákospalotai Casino választmányának megbízásából** — írja a „Rákospalotai Közlöny” — *Chobot* Ferencz plébános, *Medveczky* György főjegyző, *K. Sároly* Dezső festőművész és dr. *Kohn* Jakab ügyvéd küldöttségileg tisztelt kerületünk országgyűlési képviselőjénél *Wolfner Tivadar* urnál s arra kérte őt, hogy a Casino mostani váltságos helyzetében vegye pártfogásába. *Wolfner Tivadar* a legszívesebben fogadta a küldöttséget s megígérte, hogy tőle telhetőleg mindent el fog követni a Casino érdekében. A küldöttség tisztelgéséhez lapunk részéről csak azt a megjegyzést fűzzük: kár, hogy a rákospalotai Casino az újpesti Casino példáját követte s csak akkor fordult már kerületünk országgyűlési képviselőjéhez, a midőn a betegség már a Casino egész szervezetét halálos veszedelembé döntötte. Hyen-

kor a mentés a legtöbb esetben már a lehetlenségek közé tartozik s ha mégis sikerül — a csodával határos.

— **Adományok és köszönet.** Az újpesti „Gyermek barát Egyesület által beszerzett, s a 78. szegény gyermek közt f. é. novem. hó 27-én kiosztott téli ruhák költségeinek a fedezéséhez a következők járultak hozzá: *Wolfner Gyula* és *Társá* 100 K, *Wolfner Gyula* 50 K, *Leiner* testvérek 30 K, *Kollár Miklós* 25 K, *Wolfner Lajos*, *Schreiber Gyula*, *Első m. o. Jutefonó gyár*, újpesti izraelita hitközség, *Keppich* és *Brankovits* 20—20 K, *Lövy Armin* fiai, újpesti Takarékpénztár, újpesti általános önszegélyző egyesület, újpesti önszegélyző egyesület, újpesti kereskedelmi s iparbank, *Friedmann Ede*, dr. *Kis Sándor*, *Weisz Adolf*, *Hochbaum Jakab*, *Reisz Dávid*, dr. *Cserba Dezső*, *Ehrenwald Vilmos*, *Leiner Fülöp* és fia, *Strasser* és *Schönfeld*, *Török Mihály*, *Sonnenfeld Lina* és fia, *Winternitz Gyula* 10—10 K, *N. N. Eliás A. Jármatoky* 6—6 K, *Ladányi Zsigmond*, *Bood Gyula*, dr. *Führer Simon*, *Fuchs Henrik*, *Sternthal Miksa*, *Klein Ignác*, *Ujpest vidéki Takarékpénztár*, *Keresk.* és szatésok ipartársulata, *Karikás Lajos* és neje, *Erben Samu* 5—5 K, dr. *Hédervári Soma*, *Schwarz Jakab*, *Kozma Andor*, dr. *Szabó Károly*, *Deutsch*, *Schwarz Henrik*, *Sbheller Henrik*, *Prober Lipótné* 4—4 K, *N. N.*, 2 K 80 f *Elek*, *Zsoldos János*, *Weisz Vilmos*, *Rätz Ernő*, *Szél Manó*, dr. *Lichtmann Mór*, *Huszár Adolf*, dr. *Aradi Béla*, *Kohn Mór*, *N. N. Turnay Pál*, *L. L.*, *Fried*, *Ehrenwald László*, *Grünfeld A.*, *Lichtenstein N.*, *Klein Armin*, *Kárpáti*, *Fuchs B.*, *Schön Giza*, *Spányi Lajos*, *Wass Gábor*, *Fröhly Lénárd* 2—2 K, *Jármatoky*, *Radó*, *Róth Adolf*, *Fuchs Sándor*, *Lichtenstein L.*, *Fuchs János*, *Fried Ferencz* 1—1 K, *N. N.* 20 f. A jószívű emberbarátoknak nemes adományaikért lapunk utján is halás köszönetet mond az elnökség.

— **Körrendelet a magyar szintársulatok érdekében.** A belügyminiszter körrendeletben (108.855. 1901. sz.) hívta fel a törvényhatóságokat, illetőleg helyi hatóságokat, hogy a vidéki magyar szintársulatokat, amelyek a magyar nyelvet, magyar kulturát és a nemzeti érzést fejlesztik és ápolják, kellő támogatásban részesítsék, a kulturmissiót nem teljesítő vállalatok versenyétől megóvják s oly helyeken, hol magyar szintársulat működik, arra az időre más szintársulatnak, daltársulatnak vagy egyéb mutatványosoknak helyhatósági engedélyt ne adjanak.

— **Családi öröm.** Dr. *Boros Mór* ügyvéd f. é. december hó 3-én egy egészséges fiúgyermekkel ajándékozta meg a neje. Az új honpolgárt örömmel üdvözölte az egész család, de különösen dr. *Seligmann Jenő*, akit nagyapai rangra léptetett elő.

— **Szilyester-estély.** A „Nemzeti Asztaltársaság” f. évi december hó 31-én a „Nemzeti Kávéház” helyiségeiben (Templom-utca sarok) világposta, tréfas tombola és táncszal egybekötött Szilyester-estélyt rendez. Belépti-díj 60 fillér. Kezdeté este 8 órakor. A tiszta jövedelem szegény gyermekek felruházására fordítatik. A zenét komáromi *Csóka Lázár* zenekara szolgáltatja. A táncokat sziveségből *Hádl Arnold* ur rendezi. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **Felolvasás.** Az újpesti Iparos körben f. é. december hó 8-án *Molnár Vilmos* tartott felolvasást, amelynek tárgyát — „a szólj igazat, betörök a fejed” közmondásból indulván ki, az képezte, hogy az életben vannak esetek, amidőn hazudni nem szép, de muszáj. A humoros felolvasás nagy tetszésben részesült.

— **Karácsonyfák eladása és vétele.** Újpest és Rákospalota községek területén a karácsonyfának használt fenyő eladása és vétele — a belügyminiszternek f. é. október hó 30-án 116,070. sz. rendelete folytán — csak oly feltétel alatt lesz eszközölhető, ha az eladó a fenyőfák jogos szerzését, az illető erdőbirtokosnak, az illető városi vagy községi előjáróság által láttamozott s az 1879-ik évi XXI. t.-cz. 115. §-ának megfelelően kiállított bizonyítványával igazolja.

— **Helyiségáthelyezés.** Az újpesti vendéglősök és koresmárosok ipartestülete hivatalos helyiségeit az *Attila- és József-utca* sarkán lévő régi *Amodeo-féle* vendéglő külön helyiségébe helyezte át.

— **Kirendelés.** Az igazságügyminiszter, *Sorgóth* Gyula újpesti járásbírói aljegyzőt, az újpesti járásbíró mellett alkalmazott ügyészégi megbízottnak állandó helyettesül rendelte ki.

— **Baleset egy disznóölésnél.** *Hovváth* Lajos, Gyagyovszky asztalos segédje a disznóölés körül is segédkezve, oly szerencsétlenül járt f. hó 7-én, hogy egy éles vaskampóval a saját lágyékát életveszélyesen felhasította. A szegény fiatalembert dr. *Hédervári* Ernő részésette az első orvosi segélyben.

— **A katolikus legényegylet** dalárdája, melyet *Káger* János áll. elemi isk. tanító nagy buzgalommal és odaadással vezetett három év óta minden díjazás nélkül, az egyesület szorult anyagi viszonyai miatt szintén a „lenni vagy nem lenni” pontjára jutott. Hogyan? A katolikus legényegylet szorult anyagi viszonyok között? Nos igen. A katolikus legényegylet legfőbb jövedelmét az az 1800 korona kamat képezné, a melyet az újpesti *Polgári Kaszinó*nak, a gróf *Károlyi Sándor*-tól kapott 30,000 K. kölcsön után kellene fizetnie. Miután azonban a *Polgári Kaszinó* még eddig egy fillér kamatot sem fizetett a grófnak, így a katolikus legényegylet is elesett az évi 1800 koronától. A derek egyesület azonban nem igen szeretne megválni a dalárdájától, a melynek oly számos élvezetes estét köszönhet, sem a dalárda vezetőjétől, aki azt a dalművészetnek oly magas fokára emelte s éppen azért, a római katolikus egyháztanácshoz fordult segély iránti kérelmével. Megvagyunk győződve, hogy e kérelem nem fogja az egyháztanács tagjait hidegen hagyni, s tudni fogják, hogy a katolikus legényegylet támogatása első sorban is a római katolikus egyháznak a kötelessége.

— **Figyelmeztetés a postai csomagok észszerű csomagolása, helyes címzése stb. tárgyában.** A karácsonyi és újévi rendkívüli csomagforgalom ideje alatt a küldemények késedelem nélkül való kezelése csak úgy biztosítható, ha a közönség a csomagolásra és címzésre vonatkozó postai szabályokat betartja. Különösen szem előtt tartandók a következők: 1. Pénzt, ékszert, más tárgyakkal egybe csomagolni nem szabad. 2. Csomagolásra faláda, vesszőből font kosár, viaszkos vagy tiszta közönséges vászon, kisebb értékű és csekélyebb súlyú tárgyaknál pedig erős csomagoló papír használandó. Vászon vagy papírburkolattal bíró csomagokat, gőb nélküli zsineggel többszörösen és jó szorosan átkötni, a zsinag keresztjezési pontjain pedig peesétviasszal lezárni kell. A peesételezésnél vésett peesétnyomó használandó. 3. A címzésnél kiváló gond fordítandó a címzett vezeték és keresztnévnek vagy más megkülönböztető jelzések (pl. ifjabb, idősb, özv. stb.) továbbá a címzett polgári állásának vagy foglalkozásának és lakhelyének pontos kitételére; a Budapestre és Bécsbe szóló küldemények címzírataiban ezenkívül a kerület, utca, házászám, emelet és ajtó jelzés stb. is kiteendő. A rendeltetési hely tüzetes jelzése (vármegye) s ha ott posta nincs, az utolsó posta pontos és olvasható feljegyzése különösen szükséges. 4. A címet magára a burkolatra kell írni, de ha ez nem lehetséges, úgy a cím fatáblácskára, bórdaóra vagy erős lemezpapírra írandó, melyet tartósan a csomaghoz kell kötni. A papírlapokra irt címeket, mindig egész terjedelmében kell a burkolatra felragasztani. Felette kívánatos, hogy a feladó nevet és lakását, továbbá a címzirat összes adatait feltüntető papírlap legyen magában a csomagban is, arra az esetre, hogy ha a burkolaton levő címzirat leesné, elveszne, vagy pedig olvashatatlanná válnék, a küldemény bizottsági felbontás utján a jelzett papírlap alapján a csomagot mégis kézbesíteni lehessen. Kívánatos továbbá, hogy a feladó saját nevét és lakását a címzirat felső részén is kiténtesse. 5. A csomagok tartalmát úgy a címzíraton, mint a szállítólevélen szabatosan és részletesen kell jelezni. Budapestre és Bécsbe szóló, élelmi szerekkel illetve fogyasztási adó alá eső tárgyakat (húsmező, szeszes italok stb.) tartalmazó csomagok címzírataira nemkülönben az ilyen csomagokra vonatkozó szállítóleveleken a tartalom minőség és mennyiség szerint kiírandó. (pl. szalonna 2 kgr., egy pulyka 3 kgr., 2 liter bor stb.) A tartalom ily részletes megjelölése a fogyasztási adó kivétele szempon tjá-

ből szükséges és a gyors kézbesítést lényegesen előmozdítja. Budapest, 1902. évi november 29. *Demény s. k.*

— **Népmagyarosítás.** Weinberger Majer újpesti lakos, a belügyminiszter engedelmével *Vedres*-re magyarosította a nevét.

SZINHÁZ és IRODALOM.

***Színészet Ujpesten.** Balogh Árpád jó nevű társulata tart színelőadásokat az „Ujpesti Polgári Casinó” dísztermében f. hó 7-ike óta. Szombaton az újpesti közönség előtt már ismert „Szulamith” héber daljátékban mutatkozott be a társulat. Folytatta vasárnap a „Peleskei Nótárius”-ban délután és este a „Gyimesi vadvirág”-ban, kedden pedig a „Primadonna” mulattató érdekes bohózatban. Szerdán a „Mátyás diák” népszínművet mutatták be délutáni előadásban, mérsékelt helyárrakkal, a tanuló ifjúságnak. A vidéki kisebb színtársulatok közt a Balogh Árpádé a jobbik közül való. Maga az igazgató igen jó színész, mellette Somogyi Antal, Megyery és Báthory tűnnek ki, míg Irsay Leo baritonista kellemes hangjával nyújt élvezetet. A hölgyek közül Bera Rózi és Déry Karola kisasszonyok válnak ki szép hangjukkal és kecses játékkal. De kitűnik még Kreesányi Flóra k. a. is, a sugó, erős, érzés hangjával. Neki köszönhető, hogy a közönség minden mondatban kétszer gyönyörködhetik. Egészen vége, az előadások jók, összevágók: azok, a kik a székesfővárosba való utazástól magukat megakarják kimélni, esténként kellemesen szórakozhatnak Ujpesten is, legkivált, ha a director gondoskodik arról, hogy a terem hőfokmérője valamivel emelkedjék.

***Régi városok.** Különösen szomorúan és mosolygón hat reánk, mikor egy-egy régi metszetet meglátjuk egy-egy régi város képét. Madártávoból nézve, komolyan sorakoznak egymás mellé a kis háztetők, padlás-szobáik pontnyi ablakai megszakítják a fedőlapokat, kikandikálnak a templomok tornyai közülük, valahol a láthatáron kanyarog a chablonos folyó, kint a mezőn egy pár fa a dombokon egy pár sátor, a látkép elején egy szalag a földön, rajta a város neve és a rajzoló, szépen vonalozott ég, rajta a város czimere. Gyerekkorunkban láttunk ilyen képeket, mikor betegségünkben ideadták nagyanyánk ócska könyveit, hogy mulassunk azokkal. És aztán mikor felnőtten idegen országba kerülünk és igazán belejutunk ezekbe a furesa kis városokba, azt hisszük, hogy gyermekek vagyunk és Alomországban sétálunk. A keskeny kis házak magas ormóikkal épen úgy sorakoznak egymás mellé, mint a régi könyvekben, furesa fejkötős nénik és bácsik sétálnak a piacon, marezona vén szobrok a tereken és utecasarkokon. Csodálkozva nézzük őket, mintegy félálomban. Mintha a régi korba tett volna bennünket valami pajkos szellem és egy más történelmi korszakot élünk. És a lelkünk gazdagabbá, melegebbé lesz az új nagy impressió alatt.

A világtörténelmi korszakokat támasztja fel rendben egymásután az első nagy magyar világtörténet, melyet dr. Marezali Henrik, e kiváló tudós szerkeszt. E mű 12 kötetben jelenik meg. Egy-egy kötet ára díszes félbőrötésben 6 korona. Füzetekint is kapható 60 fillérjével. A 145. füzet most hagyta el a sajtót. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadónál (Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság Budapest, VIII., Üllői-út 18. sz.) s minden hazai könyvkereskedés útján, ha részletfizetésre is.

***Magyar műlapok.** A „Könyves Kálmán” magyar műkiadó társaság illusztrált katalógusban adta ki azoknak a képeknek és domborműveknek a jegyzékét, a melynek reproductiói a vállalat révén szerezhetők meg. A képek között csak néhány van idegen, a többi mind magyar művész munkája. A füzet már azért is érdekes, mert magyar kiadó magyar nyelven írt még nem adott ki. Ez az első s tartalmassága gyönyörű, művészies kiállításáról tanuskodik, hogy a társaság sikeresen versenyez a külföldi műkiadó vállalkozásokkal. Az illusztrált katalógust a vállalat (Budapest, VIII., Kerepesi-út 17.) kívánatra minden műbarátnak szívesen megküldi díjtalanul.

***Francia Divatlap.** Sok szép, karácsonyra alkalmas kézimunkamintát mutat be olvasói-

nak a Fanczia Divatlap. A színezett divatképeken több fiatal leánykának való öltözékben, őszi felöltőkben, látogatási- és sétáöltözékben gyönyörködhetünk. Az irodalmi részben nagyon érdekes: „Barangolások Mármarosban” Enderszegi J.-tól a „Délien” Tutsekne Bexheft Lillytól, esinios két költemény is van alapban Kimmach Odontól és dr. Sárítól, nagyon alkalomszerű a „Nőemancipáció”. Örömmel találkozunk továbbá a lapban Fayné H. Mária nevével, ki a nála megszokott szellemességgel igen kedves, szép elbeszéléssel gazdagította a Francia Divatlap dus tartalmát, ezime a „Létiport uszály”. A többi rovat, mint mindig, ebben a számban is gondosan, részletesen van összeállítva.

CSARNOK.

A lemondás művészete.

A megélhetés folyton fokozódó nehézségeire tekintettel kell lennünk. El kell készülnünk arra, hogy bevételeink apadhatnak s kényszerűen oly helyzetbe jutunk, amely a költségeknek minimumra való apasztását involválja.

Nagyon sok ember — első sorban az erősebb nem képviselőit értve — bir a tett erejével, de nagyon kevés a lemondásával. Mennyire igaz ez, ha pillantást vetünk ismerőseinkre és önmagunkra. Mennyire nehezünkre esik az idegeinkre oly káros tea-és kávé élvezetéről lemondani, mennyire bajos, habár szívajunk tiltja is, az esti sörkanesőt mellőzni, avagy a kedves pipát vagy szivart sutba vetni. Éppen azok, akik természetes életmódot követnek és kiknek legelső alapelvük ama jelige: „Ne szokjunk fölösleges szükségletekhez”, tudják mily gyenge a teremtés koronája, az ember, ha arról van szó, hogy az önmaga vágyai fölött uralkodjék. Az a hatalom, amelyet a szellemnek a saját anyaga fölött gyakorolnia kell, amely által a szellem egyedül képes a testet akarata alázasos végrehajtójává tenni, az a hatalom, sajnos, csak kevés embernek van megadva. Ez oly művészet, amelyet korán kell gyakorolnunk és amely tanító és tanítványtól egyaránt soha nem lankadó kitartást igényel. A legszengőbb korunkban kell tehát ennek gyakorlásához fogjunk.

Römek példáit láttam életemben a lemondásnak és azok, kik gyakorolták, mindig a nevelésükre utáltak, ha akaraterejük forrásáról volt szó.

A legtöbb ember nem éppen nagyra becsüli a lemondások erkölcsi értékét. Azonban bátran állíthatjuk, hogy az ilyen lelki-erő a szellem önmagán való uralkodásának alapkövét képezi, amely önmérséklet kellő lelkierő nélkül nem is képzelhető. Csakis a lélek ereje képesíti az embert jelentékenyebb életfeladatok és célok elérésére, mert csakis az az ember tud másokon uralkodni, ki önmagát is uralja. A természetes és áldásos életmódhoz okvetlen szükséges az akarat és lemondás művészete, ha tőkélyre jutni óhajtunk és nem akarjuk már az első kísérlet alkalmával a kezdőt ingadozni látni.

Csak a kezdet nehéz! Ezt kell folyton szem előtt tartanunk. Minden egyes győzelem után nő az uralgó akarat ereje, mindaddig, míg az utóbbi teljes érvényre jut.

Keserű ugyan a lemondás ize, sok erőre van szükségünk, ha mesterévé akarunk lenni ámde a legkisebb siker után már is nő a bátorságunk és a keserűség annál inkább apad, a győzelemnek annál jobban örülünk minél keményebb küzdelem után értük el a célt.

Mindazok pedig, a kiket ezen elvek szerint neveltünk, áldani fogják örökké emlékünket.

Szerkesztői üzenetek.

L. A. urn k „Ne hívjátok”. Boc ánat de ettől a verstől ha kiadók, még többben vándorolnának ki hazánkból. Jót, jobbat s azután lejjobbat kérünk.

2223. végrh. sz. 1901.

Arverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy az újpesti kir. járásbírósnak 1901. évi V. 1349/4. sz. a kelt kiküldő és a budapesti VII. ker. kir. járásbírósnak 1899. évi Sp. 1982/II. sz. elrendelő végzése folytán dr. Balog Béla ügyvéd által képviselt Tereztvárosi ker. takarékpénztár

felperes részére dr. Sugár Bódog alperes ellen 1200 korona követelés s jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 1832 koronára becsült ingóságokra az újpesti kir. járásbírósnak V. fenti sz. végzésével a további eljárás elrendeltétvén, annak az alap és felülfoglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna Ujpesten, Árpád-ut 24-ik szám alatt házban leendő megtartása határidőül 1901. évi december hó 13-ik napján délelőtti 1/12 órája kitűztetik, a mikor a bíróság lefoglalt butorok s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi jelentéseiket az árverés megkezdéséig alulirt kiküldöttnél írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák.

Kelt Ujpesten, 1901. évi november hó 27. napján.

Polgár

kir. bírósági végrehajtó.

Tűzifa- és kőszéntelep megnyitása.

Van szerencsém a m. t. közönséget ez-
uton tisztelettel értesíteni, hogy

Ujpesten, Árpád-ut 63. szám alatt

(Diófa-uteza sarkán)

tűzifa- és kőszént- kereskedést

létesítettem, a hol kifogástalan jó rakású és legjobb minőségű tűzifát és legfinomabb valódi porosz kőszent állandóan raktáron fognak tartani.

Üzleti elvem: tisztességes kiszolgálás által megelégedett vevőkört biztosítani és Reich Gábor ur újpesti üzletvezetőm ily irányu utasításokkal ellátva mindent el fog követni, hogy a m. t. vevőközönséget minden tekintetben legjobban kielégítse.

A m. t. közönség szíves támogatását és megrendeléseit tisztelettel kérve, maradtam
kitünő tisztelettel

Grünhut József

3-10

váczi tűzifa nagykereskedő.

Megrendelési hely:

Ujpest, Árpád-ut 63. Diófa u. sarok.

Ujpestvidéki önszegélyző szövetkezet.

Értesítés!

Az „Ujpestvidéki önszegélyző szövetkezet” 1902., 1903., 1904., 1905. végéig terjedő

hatodik évtársulatát

1902. évi január 1-én nyitja meg.

Fölkéretnek mindazok, kik az ezennel hirdetett évtársulatnak tagjai kívánnak lenni, hogy az üzletrészjegyzés iránt mai naptól **f. é. december hó 31-ig** intézkedni sziveskedjenek.

Azok, kik ezen évtársulatnak tagjai lesznek, igazgatósági és választmányi határozat folytán **beiratási díjat nem fizetnek.**

Jegyezni lehet: az „Ujpestvidéki takarékpénztárnak”. Árpád-ut 30. sz.

Az igazgatóság.

